

Τρεις φορές γεννιόμαστε

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«Τρεις φορές, θα λέγαμε, γεννιόμαστε. Την πρώτη, όταν βγαίνουμε από τους μητρικούς κόλπους, οπότε από γη ερχόμαστε πάλι σε γη. Με τις άλλες δύο γεννήσεις όμως ανεβαίνουμε από τη γη στον ουρανό. Και απ' αυτές η μία, που πραγματοποιείται με το άγιο βάπτισμα, συντελείται από τη θεία χάρη. Αυτή την ονομάζουμε, και είναι πραγματικά, «παλιγγενεσία» (δηλαδή αναγέννηση). Η άλλη πάλι συντελείται από τη μετάνοιά μας και τους κόπους της αρετής. Σ' αυτή βρισκόμαστε τώρα» (οσία Συγκλητική, από τον Μικρό Ευεργετινό, έκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου).

Με σαφή και συνοπτικό τρόπο η μεγάλη αγία της Εκκλησίας μας Συγκλητική (3ος αι.) μας υπενθυμίζει ότι ναι μεν ερχόμαστε στον κόσμο τούτο από τους κόλπους της μητέρας μας, όμως η προοπτική μας είναι ο κόσμος ο πέραν της γης, ο ουρανός, δηλαδή η Βασιλεία του Θεού. Η αγία λέει με απλότητα ό,τι βλέπει ένας άνθρωπος του Θεού, ένας πιστός στον Χριστό. Και τι βλέπει; Όχι μόνο αυτό που επισημαίνουν οι σωματικές αισθήσεις, αλλά και αυτό που επισημαίνει ο νοερός οφθαλμός που φωτίζεται από το φως της αποκαλύψεως του Κυρίου Ιησού Χριστού:

ο άνθρωπος γεννιέται στον κόσμο τούτο με φυσικό τρόπο, αλλά γεννιέται και πνευματικά «δι' ύδατος και Πνεύματος» με το άγιο βάπτισμα της Εκκλησίας, καθιστάμενος μέλος Χριστού και μέλος έτσι της Βασιλείας του Θεού – ο χριστιανός «ντύνεται» κυριολεκτικά τον ίδιο τον Χριστό και λειτουργεί στον κόσμο ως μία δική Του προέκταση, όπως το κλαδί ενός δένδρου. «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε» (απ. Παύλος). Ποιο μεγαλύτερο δώρο μπορεί να υπάρξει για τον άνθρωπο από τη χάρη αυτή της εντάξεώς του στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, συνεπώς από τη χάρη να μπορεί να ζει μέσα στον Θεό του και Εκείνος μέσα σ' αυτόν, να στέκεται ενώπιος ενώπιω Θεώ, λατρεύοντάς Τον «εν Πνεύματι και αληθεία» και προσδοκώντας την τελείωση της ζωντανής αυτής σχέσεως όταν φύγει από τον κόσμο τούτο και μάλιστα όταν έλθει η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου; Τότε η έτσι κι αλλιώς πράγματι εδώ όραση του Θεού εν πίστει, από «θολή και αινιγματική» που είναι λόγω της παχύτητας του σώματος θα γίνει εντελώς καθαρή, «πρόσωπον προς πρόσωπον» που λέει ο απόστολος Παύλος. «Άρτι βλέπομεν δι' εσόπτρου εν αινίγματι, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον».

Το μεγαλείο όμως του χριστιανού, το οποίο μπορεί να «δει» μόνον αυτός όπως είπαμε που έχει ανοικτές πνευματικές αισθήσεις και εξετάζει και τα μη βλεπόμενα των σωματικών οφθαλμών, βρίσκεται αδιάκοπα στον κόσμο τούτο υπό την απειλή ενός μεγάλου κινδύνου: του κινδύνου της εκπτώσεως στην αμαρτία. Ενώ δηλαδή διά της αναγεννήσεώς του με το βάπτισμα, όπου εν χάριτι έγινε ένας άλλος Χριστός, πήρε τη δύναμη να μην αμαρτάνει όπως σημειώνει ο άγιος Ιωάννης ο θεολόγος, η καθημερινότητα και η αμεσότητα της ζωής αποκαλύπτει το αντίθετο:

όχι μία αλλά πολλές φορές αμαρτάνει, ξεσκίζοντας το ένδυμα που ντύθηκε, δηλαδή κάνοντας πέρα τον ίδιο τον Κύριο και διαγράφοντας επί προσωπικού επιπέδου το απολυτρωτικό Του έργο. Ο χριστιανός που αμαρτάνει, και μάλιστα αμαρτάνει εν επιγνώσει και συνειδήσει, αποκαλύπτεται ως ο μεγαλύτερος άφρων και παράφρων, αφού επιλέγει αντί του θρόνου της θεότητας που τον θέτει ο Πατέρας και Δημιουργός του, τα σκουπίδια και τον βόρβορο των παθών του, αναμειγμένα με το δηλητήριο του ανθρωποκτόνου Πονηρού. Λογικά το πράγμα είναι ακατανόητο· είναι όμως πραγματικό! Και στο πραγματικό δυστυχώς αυτό μετέχουμε όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι, και οι εκτός εννοείται της πίστεως, αλλά πολύ περισσότερο οι εντός, οι χριστιανοί.

Ποια η θεωρούμενη αιτία της «αλογίας» και της παραφροσύνης αυτής; Η αμέλειά μας. Η αμέλεια που συνυπάρχει πάντοτε με την «τυραννίδα» των παθών, τη λήθη. Απορροφώμαστε δυστυχώς τόσο πολύ από τους ρυθμούς της καθημερινότητάς μας και τα γρανάζια των ποικίλων εργασιών μας, ώστε ξεχνάμε το σημαντικότερο που έχει αιώνιο χαρακτήρα: το θέλημα του Θεού και τη διαρκή προκοπή μας προς το πρόσωπο του Θεού μας. Ως χριστιανοί τον Θεό και το θέλημά Του θα έπρεπε να είχαμε προτεραιότητα, όπως μας δίνει την εντολή ο Κύριος: «ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού» και όλα τα υπόλοιπα της ζωής σας θα ακολουθήσουν. Δεν το κάνουμε όμως, διότι προφανώς η πίστη μας λόγω της αμέλειάς μας είναι λειψή, γεγονός που οδηγεί τον χριστιανό στην παράδοξη το λιγότερο θεωρούμενη θέση, να μετέχει του Τριαδικού Θεού με ταυτόχρονη αποστροφή του από Εκείνον! Μία ιδιότυπη πράγματι «σχιζοφρένεια»! Αλλά με τον Θεό δεν μπορεί κανείς να... παίζει! «Φοβερόν το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος». Αρχίζουν τα προβλήματα για τον επιμελώς αμαρτάνοντα χριστιανό, οι παραχωρήσεις δηλαδή εκ Θεού εκείνων των δοκιμασιών που καθιστούν τη ζωή του δύσκολη, δοκιμασιών που φτάνουν στο σημείο να παραδίδεται αυτός στα χέρια του μεγαλύτερου εχθρού του, του ίδιου του διαβόλου και των σκληρών οργάνων του.

Η ευλογία θα είναι η επίγνωση της τραγικότητάς του: της απώλειας του Θεού από τη ζωή του και γι' αυτό η μετάνοιά του. Μόλις ο πιστός συνειδητοποιήσει την πτώση του και με «επαινετή αναίδεια» ελπίζει προς τον Θεό του, τότε και πάλι θα δει αισθητά στην ύπαρξή του το έλεος του Θεού. Θα δει κι αυτός όπως ο άσωτος της παραβολής τον ίδιο τον Κύριο να προστρέχει σ' εκείνον, να τον αγκαλιάζει και να τον καταφιλεί. Κι ακόμη περισσότερο: να του διαγράφει τις όποιες αμαρτίες του και να τις θεωρεί ως μη...γενόμενες! Οπότε το ένδυμα του Χριστού που στην ασωτία του ο πιστός το χάλασε και ίσως το πέταξε, το ενδύεται και πάλι – δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από τον Κύριο να έχει στην αγκαλιά Του το παιδί Του, και μάλιστα το πλανεμένο και χαμένο παιδί Του. Μας το δήλωσε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο: «αφήνει τα ενενήντα εννέα πρόβατα και ψάχνει το ένα το χαμένο»! Και η κατάσταση αυτή αναδεικνύει το ύψος της μετανοίας. Της μετανοίας που είναι η μόνη που μπορεί να προκαλεί κύματα χαράς σε όλον τον Ουρανό: τον Κύριο, τους αγγέλους, τους αγίους. «Χαρά γίνεται εν ουρανών επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι».

Με μία βεβαίως παρατήρηση, την οποία κάνει η αγία Συγκλητική: η μετάνοιά μας να είναι αληθινή. Και αληθινή είναι όταν συνοδεύεται από τους «κόπους των αρετών». Στη μικρή αυτή φράση της οσίας δίνεται η απάντηση της κρίσεως που παρουσιάζουμε διαχρονικά οι χριστιανοί. Γιατί συχνά «μετανοούμε» αλλά η μετάνοιά μας είναι στα λόγια μας ή ίσως σε μία απλή διάθεσή μας. Αλλά αν η μετάνοια δεν σημάνει την αποφασιστική έως θανάτου αλλαγή της ζωής μας – αν δούμε το πρότυπο της μετανοίας, την αγία Μαρία την Αιγυπτία – δυστυχώς τίποτε δεν κάνουμε. Και μάλλον προσθέτουμε αμαρτία στις ήδη υπάρχουσες αμαρτίες μας. Η αληθινή όμως μετάνοια συνιστά την τρίτη γέννησή μας, από την οποία εξαρτάται και η αιώνια σωτηρία μας. Ο άγιος Ανδρέας ο Κρήτης στον εξαίσιο Μεγάλο Κανόνα του υπομνηματίζει την κατάληξη του λόγου της μεγάλης

Συγκλητικής: «Δεύρο τάλαινα ψυχή, συν τη σαρκί σου, τω πάντων Κτίστη εξομολογού και απόσχου λοιπόν της πριν αλογίας», εμπρός ταλαίπωρη και άθλια ψυχή μου, μαζί με το σώμα σου, εξομολόγησου στον πάντων Δημιουργό και απομακρύνσου από την προηγούμενη άλογη κατάσταση της αμαρτίας. Η εξομολόγησή μας στον πνευματικό της Εκκλησίας με άλλα λόγια έχει νόημα όταν έχει προηγηθεί η γνήσια μετάνοια και εξομολόγησή μας ενώπιον του Κυρίου, δηλαδή η εξομολόγηση που κάνει η ίδια η ζωή μας, μακριά από τις αμαρτίες μας.

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3Obg0MY>